

[Justitsministeren.]

delte det almindelige Haab om, at man skulde vende tilbage til mere normale Førkrigstilstande i Europa, vil jeg nødig lade være at række dette Haab den Lillefinger, som det er at gentage denne hyggelige Diskussion hvert andet eller maaske hvert tredje Aar indtil videre.

Jeg blev ligesom det ærede Medlem Hr. Pürschel en lille Smule forskrækket, da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen tale om de to Aar, hvor der nu igen skulde være en Jagttid paa fredelige Mennesker, idet jeg ikke kunde se bort fra, at det var undertegnede, der i denne Forbindelse var Overjæger, og denne Betegnelse forekommer mig ikke særlig smigrende og heller ikke særlig træffende under Hensyn til alle de Bestræbelser, man udfolder, for at de paagældende skal føle sig saa fredeligt og venligt behandlet som muligt. Men jeg blev heldigvis beroliget, da den ærede Ordfører Hr. Valdemar Sørensen i anden Omgang var klar over, at vi gjorde, hvad vi kunde, for, som Forholdene ligger, at yde den størst mulige Beskyttelse over for disse Mennesker. Jeg kunde ogsaa nok tænke mig, at det i Virkeligheden var det, den ærede Ordfører mente, da jeg ikke i den Henseende har begaaet anden Forbrydelse end at fremsætte det samme Lovforslag, som min højtærede Forgænger i en Aarrække har fremsat.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen ønskede meget gerne, at der forelaa klare Afgørelser med Hensyn til Arbejdstilladelse og Opholdstilladelse, Afgørelser, som Befolkningen kunde forstaa. Jeg tør, hvor gerne jeg end vilde, ikke love det ærede Medlem, at Befolkningen i al Almindelighed vil kunne forstaa de Afgørelser, der træffes, thi det kan paa Omraader som dette ikke undgaas, at de meget ofte maa træffes efter et Skøn med nøje Kendskab til alle de Detailler, der foreligger i den enkelte Sag, og det er jo et Særkende for Befolkningen og for Befolkningens Vejleder, Pressen, at man netop ikke kan komme til, hvor det drejer sig om Skøn, i den enkelte Sag at give alle disse Detailoplysninger. Jeg haaber, det beroliger det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen at faa at vide, at der ikke træffes en eneste Afgørelse med Hensyn til Opholds- og Arbejdstilladelse

eller gives Afslag paa Anmodninger derom, uden at Afgørelsen forelægges Justitsministeren. Hvor megen Betyggelse der for det ærede Medlem ligger heri, ved jeg selvfølgelig ikke, men der ligger naturligvis den Betyggelse i, at det er en enkelt Mand, der har Ansvaret for alle disse Afgørelser, at saa er der Haab om en vis Ensartethed i Afgørelserne. — Om der er en Skævhed med Hensyn til Bestemmelserne om Handelspas, ved jeg ikke, men det skal jeg paa den Foranledning, det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen gav, undersøge.

Den ærede kommunistiske Ordfører (Thomas Pedersen) optraadte paa et nyt Felt — han var rørt, og det plejer man ikke at være fra den Side. Det ærede Medlem var rørt over, at jeg havde betegnet hans Udtalelser som en dybtfølt Tale. Jeg erindrer ikke, om jeg har brugt et saa voldsomt Udtryk — det maa i saa Fald have været i en øjeblikkelig Stemning —, men jeg erindrer derimod, at jeg i Virkeligheden gik ud fra, at det var en slem Omgang Lyrik og Teori fra Tiden før Verdenskrigen, det ærede Medlem serverede, naar man da tager den nuværende Verdenstilstand i Betragtning, og det er jeg desværre nødt til at gøre, naar jeg skal lovgive for de to kommende Aars Jagter.

Det ærede Medlem vilde, forstod jeg, have Tilladelse til og fandt det naturligt, om der blev givet en almindelig Tilladelse til for de politiske Flygtninge at fordybe sig i kommunistisk Agitation herhjemme. Jeg maa sige til det ærede Medlem — og jeg beder ham om at bringe denne Meddelelse videre, for at han ikke skal være den indirekte Aarsag til, at nogle af hans Partifæller kommer i Ulykke —, at en saadan Tilladelse vil ikke blive givet. Justitsministeriet har stadig forudsat, at politiske Flygtninge fra Tyskland, som ønsker Opholdstilladelse her i Landet, skal afholde sig fra politisk Agitation og fra enhver anden Virksomhed af politisk Art, og det er i adskillige Tilfælde, hvor det har vist sig nødvendigt — saa vidt jeg erindrer netop kun over for Kommunisten —, udtrykkeligt tilkendegivet de paagældende.

Dette Standpunkt maa Ministeriet stadig fastholde, idet man ikke kan have, at disse fremmede blander sig i vor indre Politik eller herfra blander sig i de politiske